

— Anh coi chừng đấy. Đêm nay, em không muốn nằm trong xà lim cảnh sát đâu.

Chàng vuốt má nàng, âu yếm :

— Trái lại, anh lại muốn ngủ khảm với em đêm nay.

Văn Bình dừng xe trước tiệm ăn Diamond. Hai người chọn một cái bàn khuất trong góc. Chàng mỉm cười khi nghe Quỳnh Loan dặn bồi mang lại một chai huyết ky và hai cái ly. Nàng nói :

— Em uống thật say với anh tối nay để chúc anh lên đường may mắn.

Văn Bình bâng khuâng nhìn vào cái cổ trắng nõn của nàng. Chàng ghé miệng sát mặt nàng, hôn nhẹ vào má, nàng lắc đầu, giọng ngọt ngào :

— Đứng anh. Tiệm ăn đông người, thiên hạ cười cho đây.

Chàng vừa uống xong ly rượu thứ nhứt thì cửa xích mở, một toán cảnh sát viên võ trang ập vào. Giật mình, Văn Bình nhìn Quỳnh Loan, dang điệu cầu cứu. Nàng nhún vai :

— Không phải họ đến tìm anh đâu. Chắc họ vào xét giấy. Một vụ khủng bố vừa xảy ra cách đây mười phút trước cửa một tiệm nhậu.

— Sao em biết ?

Quỳnh Loan cười, rút cái walkie talkie nhỏ xiu trong xác ra :

— Lúc này, khi anh ra quầy rượu chọn huyết ky, em mở máy ra nghe. Lệ thường, em vẫn liên lạc với ban an ninh ở tổng hành doanh, nhứt là ban đêm.

Văn Bình đẩy đĩa tôm chiên lẫn bột vàng rộm lại trước mặt nàng. Nàng khoát tay:

— Em no lắm rồi. Chúng mình về đi.

— 11 giờ em mới về kia mà.

— Không khi ở đây ngọt ngọt lắm. Ra ngoài dễ chịu hơn.

Một ý nghĩ nhú lên trong óc Văn Bình. Vì nghề nghiệp, chàng thuê một phòng trong thành phố, bày biện sang trọng nhưng dè dặt, chỉ khi nào hoạt động mới tới. Chàng định mang Quỳnh Loan tới đấy, xem nàng có dám xô chàng xuống sông không.

Thấy chàng dậu xe trước một bin-dinh gần Ngã Bảy, Quỳnh Loan ngạc nhiên :

— Anh dẫn em lên phòng phải không? Em không lên đâu.

Văn Bình hôn vào gáy nàng :

— Anh chỉ mời em uống rượu thôi. Sáng sớm anh đi rồi, em dễ dãi một chút với anh không được sao.

Quỳnh Loan run rẩy dưới cái hôn kỳ lạ của chàng điệp viên đẹp trai và giàu kinh nghiệm. Như cái máy, nàng theo chàng lên cầu thang. Văn Bình rất sành tâm lý phụ nữ. Người đàn bà khó nhứt thường trở nên dễ nhứt khi đàn ông đánh trúng yếu điểm.

Men rượu làm má nàng đỏ hồng. Không dễ ý tới dờ dặt đặt tiền trong căn phòng tối tăm, gấn máy điều hòa khí hậu. Quỳnh Loan ngồi xuống ghế, xiêm nàng vén cao quá đầu gối, để lộ cặp giò thon tròn và trắng như ngọc sen. Nàng mặc một cái áo len mỏng ngắn tay, bó sát ngực. Con mắt quan sát thành thạo của chàng cho biết bên dưới nàng không mặc đồ lót.

Văn Bình giả vờ vô ý gạt tay làm chàm chia khóa xe để trên bàn rơi xuống đất. Quỳnh Loan cúi xuống lượm. Cờ áo nàng trở ra, để lộ một nửa ngực trên, chất chứa một sức quyến rũ lạ lùng. Không cầm được lòng, chàng ôm ghì lấy nàng.

Bỗng nhiên nàng kêu lên :

— Trời ơi !

Cái khóa sắt sau lưng áo len đã được Văn Bình kéo xuống, làn da lưng nõn nà phò bày lồ lộ dưới ánh đèn sáng quắc, chiếc áo len phong phanh chỉ đợi chàng giựt nhẹ là tuột ra khỏi người. Toàn thân Quỳnh Loan nóng bừng lên, ngũ quan nàng đang bị kích thích với tốc độ cao nhất.

Tiếng kêu của Quỳnh Loan làm chàng ngưng tay vượt ve. Gỡ chàng ra, nàng vội đứng dậy :

— Khô quá, em để quên cái xác dưới xe rồi.

Anh có khóa xe lại không ?

Ngâm nghĩ một giây, Văn Bình đáp :

— Không.

Bất giác, chàng sờ túi quần sau. Khô quá, cái ví da đựng dây giấy tờ và tiền bạc của chàng cũng bay đâu mất. Chàng sức nhớ lúc ôm hôn nàng trong xe, tay chàng mân mê đùi nàng, chạm phải một vật cộm cộm lạnh lạnh mà chàng không để ý. Có lẽ túi quần cạn, cái ví tuột ra ngoài, nằm trên đệm xe.

Quỳnh Loan kéo lại phết mơ tuva. Văn Bình buồn thiu, nghĩ đến trái dâu chín mọng sắp lọt vào tay thì nàng nhớ tới ví da phải gió bỏ quên. Sợ nàng trở về chàng dặn :

— Anh xuống một mình. Em ngồi trên này đợi anh.

Quỳnh Loan hôn chùn chụt vào má chàng :

— Mau lên nhé. Cái xác bị mất thì nguy lắm. Bên trong, có một số giấy tờ.

Văn Bình không mấy quan tâm tới cái ví của chàng. Tiền mất hết thì thôi, sẽ có tiền khác. Giấy tờ toàn là đồ giả, ông Hoàng đã làm sẵn cho chàng hàng chục căn cước khác nhau. Nếu Quỳnh Loan không khẩn cầu bằng con mắt rơm rớm, chàng sẽ ở lại trong phòng. Đản bà muốn thì Trời muốn, chàng nhủ thầm. Lát nữa, chinh phục tâm thần ngà ngọc kia cũng chẳng muộn.

Gió mát buổi tối quạt vào mặt chàng. Đường phố vắng tanh. Chàng đi bộ một quãng mới tới nơi đậu xe, dưới một cây bàng lớn, cảnh là đen sì, ánh điện ở đầu đường không đủ sức chiếu tới.

Chợt lòng mây chàng nhui lại.

Chàng không thể nào làm được. Có kẻ đang núp trong xe chàng. Chắc là bọn «thời xe». Cách cây bàng năm thước, Văn Bình lùi vào mái hiên một ngôi nhà tối om, vận nhón tuyển nhìn về phía xe Cọt ve nằm trơ trọi trên đường vắng.

Tiếng động cơ rú lên nhẹ nhẹ. Chết rồi, trong một tích tắc nữa, chiếc Cọt ve sẽ vọt khỏi lề, xác tay và ví da của hai người chắp cánh bay mất. Nhanh như chớp, Văn Bình phóng lại xe. Qua bóng tối mờ mờ, chàng nhận ra một gã to lớn đang lùi húi thử đề ma rơ. Thấy Văn Bình, y tống cửa xe, nhảy vọt ra ngoài, tay cầm cái xác của Quỳnh Loan, chạy biến về đường Minh Mạng.

Văn Bình co giò đuổi theo.

Phải là vô địch một ngàn thước mới bỏ rơi được chàng. Trong ba phút ngắn ngủi, chàng bắt

kip tên gian. Lúc ấy, hai người chạy qua một nhà ngoại kiều, có nhân viên cảnh sát đứng gác. Văn Bình chỉ cần dòi lại cái xác rồi bỏ qua cầu chuyen, song chàng vừa tới nơi, chưa kịp lên tiếng, tên du đảng đã giáng một đòn quyết tử vào mặt chàng.

Đối với người xông pha chiến trận như Văn Bình thì một chữ mười tên du đảng cũng chẳng thấm vào đâu. Chàng né sang bên, quả dấm bị trượt ra ngoài. Không chịu thua, y lại dấm nữa. Văn Bình lại né. Tên anh chị rút dao bắm ra, lưỡi sắc như nước, lấp lánh dưới ánh đèn.

Bực mình, Văn Bình phải chống đỡ. Nhân viên cảnh sát thối còi ré lên. Tên du đảng hoảng hốt dấm mạnh vào cổ Văn Bình. Chàng bắt lấy tay cầm dao bẻ ngược, y ngã chúi xuống đất.

Bỗng một tiếng kêu thất thanh nổi lên. Mũi dao chổng ngược dấm vào tim tên anh chị bất hạnh. Văn Bình vội cúi xuống. Nạn nhân xoay ngửa ra, máu tuôn như suối. Người cảnh sát ré còi liên hồi. May thay một xe Hồng thập tự vừa chạy qua. Hai người trên xe nhảy xuống, khiêng nạn nhân vào băng ca. Nạn nhân nằm thẳng đơ, cổ ngoẹo xuống vai, da mặt tái nhợt. Vết thương không nguy hiểm đến tính mạng, song Văn Bình sẽ bị rầy rà.

Nhân viên cảnh sát nói với chàng :

— Xin mời ông về Quận lấy lời khai.

Văn Bình chưa kịp đáp thì một xe díp công an ập tới. Chàng định yêu cầu trở về căn buồng đường Minh Mạng, gặp Quỳnh Loan và nhờ nàng báo tin về Sở, song lại đổi ý kiến. Nguyên Hương sẽ không tha thứ cho chàng nếu nội vụ lọt vào tai.

Tới ty cảnh sát quận Ba, chàng được đưa thẳng

vào phòng ông phó quận. Chàng được mời ngồi và yêu cầu xuất trình giấy tờ. Chàng bèn ghi số điện thoại của Triệu Dung, nhờ viên phó quận gọi báo tin. Viên phó quận hơi thay đổi nét mặt khi đọc thấy số giấy nói riêng của Sở Mật vụ.

— Nếu tôi gọi được, thì sẽ xưng tên ông là gì ?

Văn Bình đáp :

— Xin ông nói giùm là người bạn thân nhất của «ông Đồng» bị nạn. Chắc ông đã nghe nhân viên báo cáo tên gian định trộm xe hơi của tôi, cướp giật cái xác bị tôi đuổi theo, dùng dao dấm tôi, song chẳng may y ngã xuống bị mũi dao dấm vào ngực.

Viên phó quận nhắc máy điện thoại :

— Vâng, ông để tôi xét xem. Bây giờ, tôi gọi số ấy cho ông.

Gọi một hồi, không nghe ai trả lời, viên phó quận trả máy vào giá:

— Giờ này, nơi đó đóng cửa rồi, phiền ông đợi đến sáng mai.

Văn Bình tỏ vẻ ngạc nhiên. Sở Mật vụ thường có người gác điện thoại suốt ngày đêm. Nghĩ đến cảnh bó gối suốt đêm trong bốt cảnh sát đầy muỗi, lại thiếu thuốc Salem và huyết ky, Văn Bình vật nài :

— Ông làm ơn gọi lại lần nữa xem.

Đường như không nghe lời khẩn khoản của chàng, viên phó quận xô ghế, đứng dậy, gọi :

— Thường trực.

Hai cảnh sát viên đeo súng lục tiến vào. Viên phó quận chỉ Văn Bình ngồi ủ rũ trên băng gỗ lạnh lẽo :

— Đưa ông này xuống dưới nhà.

Văn Bình phản đối, song viên phó quận đã hối hả bước ra ngoài. Chẳng không còn cách nào hơn, ngoài cách thui thủi đi giữa hai nhân viên công lực lăm lăm xuống... nhà giam.

Z 28 xô khám.

Xô khám vì mê gái.

Tức uất người, chàng muốn đập toang cửa vì ó lóng, tổng cho tốp lính gác ngã xụi, rồi trèo lên xe dip, phóng như điên tới căn phòng thơ mộng đường Minh Mạng.

Song cánh cửa nặng nề đã đóng chặt rồi. Chàng nghe tiếng khóa kêu ròn rên. Một mình trong căn phòng nhỏ xiu, với chiếc đi-văng gỗ đen sì bở hơi, với hàng trăm chú rệp đói khát đang chờ đợi, Văn Bình dậm ra chân nản lạ lùng.

Chợt nghĩ ra, chàng tự tát vào má một cái đau điếng. Ngu quá, có thể mà không biết. Quỳnh Loan đã cho chàng vào xiếc. Tại sao viên phó quận không thêm hỏi lý lịch, cũng như không thêm lấy một chữ khẩu cung. Tại sao y gọi đúng số sở Mật vụ mà không ai trả lời? Phải rồi, thông đồng với Quỳnh Loan, y đã cố tình gọi lộn số. Quỳnh Loan muốn chàng ngủ bớt đêm nay cho biết thân.

Chàng bèn đập cửa ầm ầm.

Một cảnh sát viên chạy lại, giọng gắt gỏng :

— Gì thế? Có im cho mọi người ngủ không?

Văn Bình nói, giọng khàn khản :

— Tôi là Văn Bình, đại tá Tổng Văn Bình.

Người cảnh sát cười ré lên :

— Nếu ông bạn là đại tá Văn Bình thì tôi là thống tướng Oét-mo-re-len. Thôi bỏ, đừng xạo nữa,

nằm xuống sụp ngủ một giấc cho thiên hạ đỡ khổ. Sáng mai, lên-biên lý rồi tha hồ nói phét.

Thở dài sườn sượt, Văn Bình đành ngồi xuống đi-văng. Ngọn đèn nê ông ngoài hành lang lập lòe như trêu ngươi chàng. Bao năm vào sinh ra tử, hàng trăm phụ nữ đẹp quì mọp dưới chân, giờ đây chàng bị thua mưu một cô gái hai mươi tuổi. Phen này, nhân viên Mật vụ được một mẻ cười vỡ bụng!

Văn Bình cố xua đuổi ý nghĩa hờn giận ra khỏi tâm trí để chợp mắt, song chàng không tài nào ngủ được. Chàng nhớ tới lời nói ông ọ của Quỳnh Loan trên xe :

— Anh coi chừng đấy, đêm nay em không muốn nằm trong xà-lim cảnh sát đâu.

Và câu trả lời ngu dộn của chàng :

— Trái lại, anh lại muốn ngủ khám với em đêm nay.

Chàng đã được ngủ khám. Nhưng là ngủ một mình. Giờ này, chắc Quỳnh Loan đã ngủ say rồi. Chàng không biết nằng theo thói quen nào, thói quen phương Đông mặc quần áo ngủ che kín, hay thói quen phương Tây cởi bỏ hết rồi chui vào trong chăn.

Gần nhiều đàn bà, chàng ít thấy có làn da lạ lùng như làn da Quỳnh Loan. Trời nóng, rờ vào thì mát, tưởng như được uống một ly nước lạnh bỏ đá, đêm đông giá rét nàng lại tỏa ra một hơi ấm khác thường.

Bồ hới là mối lo số một của phụ nữ, nhứt là phụ nữ đẹp. Nhiều người đem bông dưới nách để hừng bồ hới. Mặc áo dài ni-lông bó kín lấy phía

trên, hoặc mang quần đin ôm chặt móng dưới, bỏ hơi thường đồ ra, tạo thành cái mùi mẫn mẫn, gầy gầy, khiến đàn ông khó tính có thể lợm mửa. Đặc điểm của Quỳnh Loan là không có mồ hôi. Mỗi khi nàng dơ tay nách nàng tiết ra một mùi hương lạ, không phải mùi nước hoa đắt tiền để át hồ hôi, mà là một mùi da thịt ngát ngào, mùi quyến rũ nhẹ nhàng và thắm thía của người xử nữ.

Văn Bình thở dài lần nữa.

Chàng dựa lưng vào tường với bản thiu, thiu thiu ngủ. Muỗi rệp thì đua hành ba chàng. Chốc chốc, chàng lại bật dậy, nhìn thấy trước mặt miêng cười châm chọc của Nguyễn Hương, Quỳnh Loan, Quỳnh Như, Quỳnh Mai, Thu Thu, Thủy Liễu và Mộng Kiều.

Mệt quá, chàng thiếp lúc nào không biết.

Mãi đến khi mặt trời buổi sáng xuyên qua cửa sổ chắn song, tiếng chân người thỉnh thoảng ngoài hành lang, và tiếng khóa mở ròn ròn, chàng mới thức tỉnh. Chàng cảm thấy toàn thân ẽ ẩm, đầu nặng trĩu như bị đánh.

Một cảnh sát viên mở cửa phòng giam, ra hiệu cho chàng ra. Con giận hồi đêm xông lên ngàn ngut, chàng vùng dậy, định phóng cho y một cái đá nên thân, nhưng chàng hãm kịp, nhờ một giọng nói quen thuộc cất lên :

— Văn Bình đây à ? Khỏe quá.

Giọng nói đầy ái ngại của Triệu Dung. Dung chống nạnh trước sà lim nói tiếp:

— Tôi đã báo rồi mà. Anh không chịu nghe tôi, nên bị họ chơi cho một vố.

Văn Bình cười gương :

— Ai báo cho anh biết ?

Triệu Dung cười tủm tỉm :

— Ôi chào, đêm qua họ có thêm báo cho tôi biết đâu. Nguyễn Hương rủ tôi đi ăn mãi tới gần nửa đêm mới về. Trong bữa ăn, nàng nhờ tôi nói lại anh nên chừa bớt thói trăng hoa bữa bãi đi. Sinh nghi, tôi hỏi nàng Quỳnh Loan đi đâu, nàng nhún vai đáp : Anh không cần thiệp nổi đâu, em quyết tặng Z 28 một bài học. Tôi cáo mệt, đòi về, nàng kiếm cơ giữ tôi lại, khi đồng hồ chỉ 11g45 nàng mới buông tha. Về nhà, tôi gọi điện thoại cho Quỳnh Loan thì nàng nói là hồi tôi không gặp anh.

Văn Bình rủa :

— Đồ lão !

Triệu Dung vỗ vai bạn :

— Tôi cũng biết con bé nói lão, song lành chịu vậy. Tôi van xin nó, cho tôi biết anh ở đâu thì nó ré lên cười, rồi gác điện thoại. Tôi nghiệp cho tôi, đêm hôm khuya khoắt, tôi phải lái xe ra hồ Sông, lên xe lô, đi khắp tám quận đồ thành tìm anh. Không thấy, tôi mò lên cả bót Tân bình. Ác hại như là tôi vào quận ba, hồi lão phó quận thì y lắc đầu nói không biết. Tôi có ngờ đâu anh bị nhốt trong bót quận ba.

— Anh đề tôi thưởng cho y một quả dấm.

— Thôi, tôi can anh. Y là nhân viên ngoài vi của Nguyễn Hương. Y phải tuân lệnh nàng. Sáng nay, y thú thật với tôi v không biết anh là Văn Bình vì Nguyễn Hương gọi điện thoại lại lúc 10 giờ đêm nói là ông Hoàng ra lệnh giam giữ một người mao nhân Z. 28 đến mai hằng hay.

Suốt đêm, tôi không ngủ được. Mãi đến năm giờ sáng, Nguyễn Hương mới nói sự thật cho tôi biết. Nàng dọa nếu anh không chừa, lần sau còn khổ hơn nữa. Tuy nhiên, nàng vẫn chưa cho biết anh bị nạn ở đâu. Đúng 7 giờ, Nguyễn Hương sai người đưa cho tôi một mảnh giấy nhỏ, trên ghi mấy chữ « đến bót quận ba mà lãnh quỹ sự », tôi vội lấy xe tới đây liền.

Hai người ra đến sân. Ánh nắng huỳnh sáng chiếu một màu hồng tươi tắn trên cảnh vật. Triệu Dung mở cửa xe cho Văn Bình lên, và dặn tài xế:

— Trường hay Tân sơn nhứt.

Văn Bình ngạc nhiên :

— Đì ngaw à? Tôi chưa sửa soạn gì cả. Không lẽ lại để đầu bù, tóc rối, áo quần nhàu nát thế này ?

— Tôi đã lo đủ cho anh rồi. Va li của anh cất trong thùng xe. À, còn bức thư Quỳnh Loan gửi cho anh nữa.

Triệu Dung ném lên đùi chàng một tờ giấy viết tay, chữ bay bướm và mềm mại :

— Tôi vừa lên xe thì tùy phái mang lại cho tôi.

Văn Bình lăm nhăm đọc :

« Anh VB thân mến,

« Xin anh tha tội cho em. Quả tình em không
« muốn chơi xấu, nhưng ông Đổng ra lệnh, em
« phải tuân theo. Trong khi em ngồi chung xe với
« anh, ông Đổng lái xe đi theo. Em chúc anh
« thượng lộ bình an, khi anh về, em xin đền lại,
« chắc anh sẽ bằng lòng và không giận em nữa.
« Anh có nhìn thấy vết đo đỏ cạnh chữ ký của

« em không ? Vết son ở môi em đấy ! Anh biết
« không, môi em tô son riêng, có một mùi thơm
« thoang thoang như bạc hà mà anh ưa thích. Vì
« anh mê thuốc lá Salem nên em tô son bạc hà
« đó ! Em đã hôn vào đó một trăm lần. Anh cũng
« hôn vào đó nhé !

« Quỳnh Loan hôn lão của Z28.»

Văn Bình buồn là thư xuống sàn xe. Triệu Dung hỏi :

— Anh nghĩ sao ?

Văn Bình cau mặt :

— Hừ, toàn là một bọn nói phét. Anh nói đêm qua đi ăn với Nguyễn Hương nửa đêm mới về. Quỳnh Loan viết thư nói là Nguyễn Hương lái xe đi theo tôi. Anh nói phét hay Quỳnh Loan nói phét?

Triệu Dung ngồi im như khúc gỗ. Chiếc xe dài ngoẵng sơn đen phóng như bay qua trạm xăng Caltex, án ngữ con đường vào phi trường. Một đoàn máy bay phản lực rú lên, rầm rộ vượt tường âm thanh. Cuốn phim những ngày hoạt động sôi nổi mở dần, mở dần ra trước mắt Văn Bình.

Đột nhiên, chàng nắm tay Triệu Dung.

Hai người ôm nhau cười như nắc nẻ.

